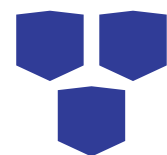

BEST OF DIPLOMA

2017

MKE

MAGYAR
KÉPZŐMŰVÉSZETI
EGYETEM

nka

Nemzeti Kulturális Alap

FESTŐMŰVÉSZ SZAK / PAINTING PROGRAM

ERMÉNYI Mátyás

Gazolás / *Picking the Weed*

ceruza, akril, linófesték, festékszóró, olaj, vászon /

pencil, acrylic, linocut printing ink, spraypaint, oil on canvas

140 x 110 cm

Saláta / *Lettuce*

ceruza, akril, tinta, festékszóró, olaj, vászon / *pencil, acrylic, ink, spraypaint, oil on canvas*

140 x 110 cm

Kertvárosi Sport Club / *Suburb Sport Club*

ceruza, akril, festékszóró, olaj, vászon / *pencil, acrylic, spraypaint, oil on canvas*

140 x 110 cm

A diplomamunkáim egyfajta önkeresés részét képezik. Ezt a közvetlen környezetemből kezdtem kibontani, ami számomra nem más, mint a kertváros. A képek alap indíttatása a pesthidegkúti kertváros strukturális és vizuális-minőségbeli átalakulásáról szól, a környékben felfedezhető kettősségről, azaz egyszerre városi és vidéki jellegéről, amelyet a festészet és a grafika különböző technikáinak összevegyítésével jelenítettem meg. Az itt lakó emberek ehhez fűződő viszonyát egy lírai és narratív megfogalmazásban vizualizálom. Mindezt alátámasztja a kollázsszerű, nem-centrálperspektivikus képfelépítés.

My diploma works are part of my self-investigation**. First of all, I started to investigate my nearby environment, which for me is the suburb (called Pesthidegkút). The main motivation behind the pictures is the change in Pesthidegkút's structural and visual quality. There is an apparent duality: this area is urban and rural at the same time, which I tried to depict by mixing different techniques of painting and graphic arts. I portray the locals' relationship to the surroundings in a lyrical and narrative way. My works are also confirmed by the collage-like, non-central perspective*** image structure.*

Lektorai hozzászólások

*My final project is / My final works are

**self-exploration? Így is lehet jó, csak javaslat

***non-perspective? (nem biztos)

FESTŐMŰVÉSZ SZAK / PAINTING PROGRAM

GARAMVÖLGYI Gábor

D-széria No. 1.-2.-3. / D-series No 1-2-3

akril, vászon / acrylic on canvas

147 x 151 cm

A lelkünkben lakozó dualitás és a művészet területein megjelenő interdiszciplináris gondolkodásmód olyan kettősségeken alapuló dinamikus rendszerek létrehozására ad lehetőséget, amely hosszútávú vizsgálatom tárgyát képezi. Jelen munkáimat a művészeti- és matematikai fogalmak analógiájára építem.

A festészet intim, szenzibilitást igénylő aktusára kidolgoztam egy adatgyűjtő, leíró rendszert, mely a kép elkészítésének (döntéseimnek) strukturális felépítésébe enged betekintést. Az adathalmaz elemeinek differenciái, a kreálás folyamatához szorosan köthető fogalmak időbeli változásait hívtak monitorozni. Az így keletkező mérések nem tények megállapítására szolgálnak, eredményeik nem öltönek manifesztálható alakot, inkább 'tanulság' mivoltukban buknak ismét a felszín alá, meglévő konstrukcióimat tovább alakítva.

The duality resting in our souls and the interdisciplinary mentality appearing in the fields of Art give opportunity to the creation of such dynamic systems, based on duality, which can serve as subjects to my long-term analysis. My methodology is using the analogy of mathematical and artistic concepts.

For the otherwise intimate and sensible act of painting I worked out a normative approach, which/that is based on data collection and gives insight into the logical structure of decisions made until a painting is finished. The differences between elements of the data set support the monitoring of temporal changes in concepts, closely related to the process of artistic creation. The resulting measurements do not serve as basis for facts, but their outcomes rather submerge again as 'lessons learned' to further influence and shape my existing and future works of Art.

FESTŐMŰVÉSZ SZAK / PAINTING PROGRAM

Kecső Endre

Szobor és puttók / *Statue and Puttos*
olaj, vászon / *oil on canvas*
150 x 200 cm

Puttók és a csaj / *Puttos and the Chick*
olaj, vászon / *oil on canvas*
150 x 200 cm

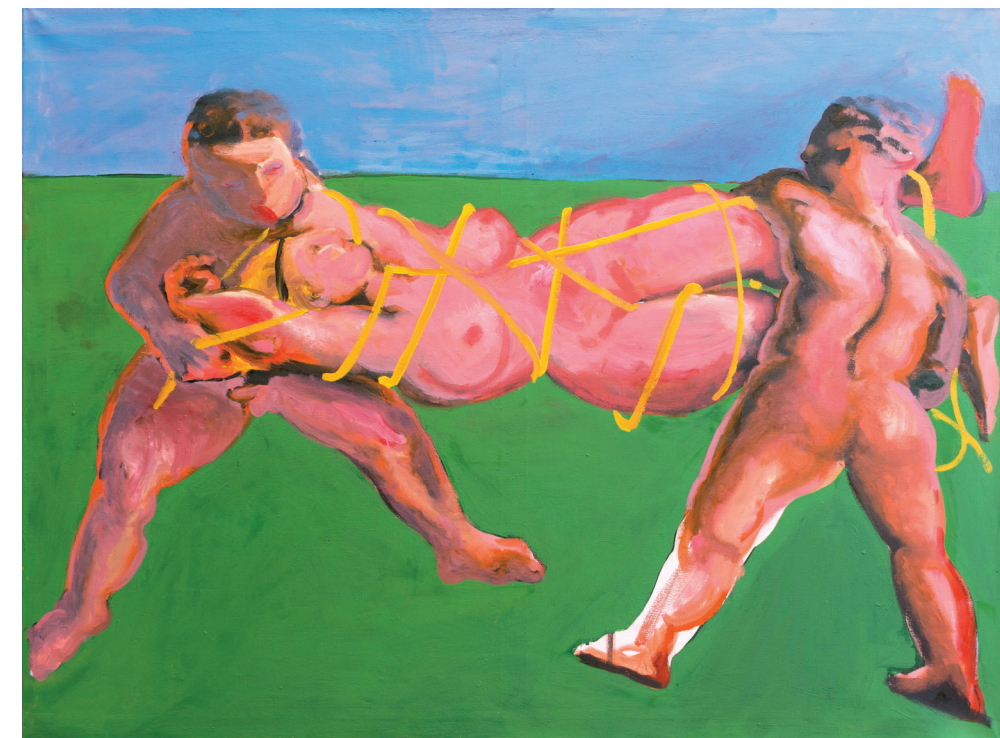
Puttók és vért / *Puttos and Armor*
olaj, vászon / *oil on canvas*
150 x 200 cm

Talán, tulajdonképpen álmképeket festek, mert- mint Mezei Árpád írja: „Az álom szimbolikája minden népnél minden időben azonos” továbbá tudjuk, hogy az álom szimbólumai többértelműek. A szabad asszociációnak itt tág tere nyílik, –munkáimat ez rokonítja a szürrealizmussal. Meggyőződésem, hogy a „szubjektív önkényt” mélyen fekvő objektív törvények irányítják, s ez a művészet hatásának (és úgymond „érthetőségének”) a záloga. Minden művészi kommunikáció, szimbólum rendszer erre épít. Ebből következik, hogy egy művész által megformált vízióra más emberek rezonálnak. Általánosságban elmondható: „Az ember a jelenségektől eltávolodva a maga teremtette szimbólumok világában él”. Másrészt: „Az Én csak színpada és szemlélője az ösztönök küzdelmének”, tehát a „színpad” tágítása, berendezése és uralása a művész feladata.

Célom: Direkt és eleven, gazdag képi világot teremteni, olyan képeket alkotni, melyek felveszik a versenyt a mediálisan szállított szenzációkkal, amelyek nagy belső intenzitással bírnak. Korszerű művészetet létrehozni, a konvenciók és a hagyományok talajáról indulva. Olyan festményeket szeretnék csinálni, melyek, mérhetőek a múlt nagy teljesítményeihez és megállják a helyüket a mai, huszonegyedik században is.

In fact, I paint dreams because, as Árpád Mezei writes, “The symbolism of dream is identical to all peoples at all times.” Furthermore, we know that dream symbols are ambiguous. This wide opening of free association where my works are linked to surrealism. I am convinced that “subjective arbitrariness” is governed by objective laws deep inside, this is the pledge of the effect of art (which is so-called “intelligibility”). Every art communication, symbol system builds on this. It follows that other people resonate with an artist’s vision. In general, “ Man moves away from the phenomena and lives in a world of his own created symbols.” On the other hand, “The I is just a stage and a spectator of the struggle of instincts “, so the expansion, furnishing and dominance of the “stage” is the task of the artist.

My goal: To create direct and lively, rich worlds of imagery, to create images that compete with the media sensations that have a high internal intensity. To create modern art, starting with conventions and traditions. I would like to do paintings that are measurable to the great achievements of the past and stand in a modern, twenty-first century.

FESTŐMŰVÉSZ SZAK / PAINTING PROGRAM

RÓZSA Luca Sára

Triptichon/ *Triptych*
2017

Alvó / *Sleep*
olaj, vászon / *oil on canvas*
190 x 210 cm

Piéta / *Pietà*
olaj, vászon / *oil on canvas*
220 x 220 cm

Fojtás, szerelem / *Strangling, love*
olaj, vászon / *oil on canvas*
190 x 210 cm

Triptichonomat a szerelem, halál és az idő ismeretlenjei hatják át. Egyszerre hajtok fejet, tanúsítok alázatot a megmagyarázhatatlan jelenségek előtt, melyek paradox módon mozgatórugói életünknek, túlélésünknek, miközben a ponyvaszerűen kezelt vásznak szándékoltan deszakralizálják, profanizálják a téma ünnepélyességét. Hétköznapi jelenségek ezek, melyek a legjelentősebből válnak a legjelentéktelenebbé és vissza, nézőponttól függően.

My triptych is pervaded by the unknowns of love, death and time. I bow down and show humility in front of these inexplicable phenomena that are paradoxically the driving forces of our lives and survival and at the same time, my yellow back-like canvases / [my canvases used more like tarpaulins(?)] desecralize and profane the solemnity of the topic. These are everyday phenomena, that turn from being most significant to least significant and back / [...that interpolate between the most significant and the most insignificant/trivial] depending on the perspective.*

ponyva (anyag) : *tarpaulin*

*yellow back : *igénytelen könyv, ilyen értelemben esetleg "ponyva". kérdés, hogy mit jelent az eredeti mondat*

LÁTVÁNYTERVEZÉS SZAK – BA / SCENOGRAPHY BA PROGRAM

PAJOR Patrícia Zsanett

HAMVAI Kornél: Hóhérok hava / *Headsman's Holiday*
Díszlet és bábterv / *set and puppets design*
2017

Hamvai Kornél Hóhérok hava című színpadi művéhez készítettem látványtervezői koncepciót díszlet és báb szempontjából. A darab fő motívuma számomra a főszereplőt felemészítő tehetetlenség volt, amely egyrészt saját személyiségéből, másrészt pedig kaotikus környezetéből ered. Roch hóhér, aki a francia forradalom közepén, Párizs csattogó guillotinejai között képtelen hóhérnak lenni. Díszletemben a tehetetlenséget az egész díszletet és a közönséget is csapdába ejtő geometrikus pókháló motívum érzékelteti, melyet életnagyságban mutatok be egy feszített textilből készült installációs elemben. Az általam tervezett testbábok állati és emberi vonásokat egyesítenek magukban. Csontos, élettelen formáikkal kapcsolódnak a darab és a kor halálszagú atmoszférájához.

I have prepared a scenography for Headsman's Holiday, a play by Kornél Hamvai, focusing on set design and puppets. To me, the most important aspect of the play was the helplessness of the main character, which owes partly to his own personality and the chaotic nature of his milieu: Roch, who, in the middle of the French Revolution, amidst the constant sound of the falling Guillotine blades, finds himself incapable of being an executioner any more. In my set design, the helplessness is illustrated through a geometric spiderweb entwining the whole scenery plus the auditorium. The spiderweb is demonstrated through the installation of one full sized element of it, made of stretched fabric. I have also designed carnival-puppets combining animal and human features. Their skeletal, lifeless structures contribute to the mortal atmosphere of the time.

LÁTVÁNYTERVEZÉS SZAK – BA / SCENOGRAPHY BA PROGRAM

GILIGA Ilka

HAMVAI Kornél: Hóhérok hava / *Headsman's Holiday*

Diszletterv és jelmeztervek / *set design and costume designs*

Nemzeti Színház Nagyszínpad / *National Theatre, Main Stage*

2017

Hamvai Kornél Hóhérok hava című drámája előadásvízióban egy disztópikus világ modelljeként jelenik meg. A francia forradalom hóhérainak sodródástörténete olvasatomban pontos korrajzot mutatnak egy mechanikusan működő, a halál köré szerveződő nagy gépezetről, mely számtalan elemében előrevetíti egy negatív utópia társadalmát. Ennek a vizuális leképezése a térkompozíció, melynek fő szervező eleme az axis mundiként működő, végtelenített páternoszter – lefelé iránya a dráma guillotine-ját, felfelé iránya pedig a létezés egy másik szintjére emelő légballont képviseli. A létrejött világ sajátos szabályrendszerét a különböző tájidegen elemek egymás mellé rendeltségével biztosítom: az arisztokráciát idéző makulátlan falak közt aratásra váró búzamező és rozsdás reklámtábla-váz új idő- és térdimenziót teremtenek. A jelmezek szintén egy belső szabályrendszer szerint épülnek fel, a jellemek nélküli társadalom típusokba szerveződött csoportjait árnyalatnyi részletekkel választva el végzetesen egymástól.

In my vision Kornél Hamvai's play, Headsman's Holiday appears in a model of a dystopian universe. In my interpretation, the drifting lives of the executioners of the French Revolution represent an accurate portrayal of a period of a virtual death factory that ominously portends the society in a negative utopia. The visual representation of all this occurs through a spatial composition with an infinite paternoster lift at its centre, working as an axis mundi. Its down direction symbolizes the guillotine in the act, the up direction the airship that elevates to another level of existence. The peculiar regime of this newly formed universe is brought about by the juxtaposition of different extraneous objects: the wheat field and the eroding billboard frames between the immaculate walls representing the aristocracy create new dimensions in time and space. The costumes are also constructed according to an internal set of rules; the group-forming types in a society without characters are thus ominously separated by nuanced shades and details.

RESTAURÁTOR-MŰVÉSZ SZAK, FESTŐ SPECIALIZÁCIÓ / ART CONSERVATION-RESTORATION PROGRAM, SPECIALIZATION IN PAINTING

CSELŐTEI Anna Remény, TISZAI Rebeka

Vinzenz FISCHER: Az orvostudomány allegóriája (Medicina), 1777-78 k.
átültetett freskó, bútorlap hordozó:üvegszövet, parafa-lemez, polikarbonát-panel
97x270,5 cm

Budapesti Történeti Múzeum – Kiscelli Múzeum, Fővárosi Képtár, gysz.: 1225.

*Vinzenz Fischer, around 1777-78: Allegory of Medical Sciences (Medicina)
detached wall painting, support: glass fibre fabric, polycarbonate panel, cork-wood
97x270,5 cm*

Museum – Municipal Gallery, Kiscell Museum, Municipal Gallery, No 1225.

A műtárgy eredetileg a budai vár tróntermének egyik falfülkéjébe készült, ez a festmény a falkép lábazati része. A falfülke alsó szakaszán festett architektonikus elem és növényi dísz található, középen faragott rozettából két füzérdísz indul ki. A füzérdísz egy oltárszerű, kiugró falrész pilléréen nyugszik. A festett elemek háttérében márványimitáció látható. Kétoldalt az egész freskó szélén végigfutó keretező sáv egy része zárja le a képmezőt. A freskót több darabban választották le a falról. Ennek során vagy ezt megelőzően erősen károsodott a festmény. Az eredeti képfelületen több helyen hiányok, feltáskásodások, vakolatkipergések, repedések jelentek meg. Jellemzőek voltak az erős színváltozások, a sötétedés és a nagy felületű átfestés. A falkép átültetése új hordozóra, szilárdítása és a hiányok tömítése a korábbi évek során, az egyetemen restaurált többi darabjához hasonló módon történt. Az esztétikai kiegészítés akvarellal és készült.

The artwork was originally in a niche in the Throne Hall of the Royal Castle of Buda. This part of the composition was at the bottom part of the niche, showing painted architectural elements and floral ornaments, with a "carved" rosette in the middle with two festoons hanging on its both sides. The festoons are supported by a projecting cornice, and a plate of marble is painted behind these motifs. On the left and right side vertical lines of the framing stripe close the composition. The painting was detached from the wall in several pieces. This intervention caused serious damage to the mural. The original surface was damaged by cracks, tenting, and flaking resulting in numerous lacunae. Strong discolouration affected the surface as well: signs of darkening and extensive overpainting were present. The transfer of the wall painting to the new support, the consolidation and filling was done following the procedure similar to that of the other fragments of this painting treated in the University in previous years. The integration of the losses was made with watercolour retouching.

Témavezető / Supervisor: BÓNA István DLA

Konzulensek / Consultants: KÜRTÖSI Brigitta DLA, GALAMBOS Éva DLA, VIHART Anna DLA

RESTAURÁTOR-MŰVÉSZ SZAK, FESTŐ SPECIALIZÁCIÓ / ART CONSERVATION-RESTORATION PROGRAM, SPECIALIZATION IN PAINTING

FEKETE Dóra, MIKÓ Edit

Theodoros Demesianos, 18. század: Szentháromság, Jézus születése
olajfestmények fatáblán, 19×15 cm, ovális
Szépművészeti Múzeum, Budapest, ltsz: 1270., 1271

*Theodoros Demesianos, 18th century: Holy Trinity, Nativity
oil on wood, 19×15 cm, oval
Museum of Fine Arts, Budapest, inv.no: 1270., 1271*

A két festményt 1894-ben, Pulszky Károly igazgatósága alatt, Perugiában vásárolták. Mindkét kompozíció alapjául Jan Sadeler egy-egy rézmetszete (Mihály arkangyal és a Szentháromság, 1591, Jézus születése, 1599) szolgált, amely Antonio Maria Viani, valamint Hans von Aachen (Pásztorok imádása, 1590 k.) festménye után készült. Festője feltételezhetően korfui eredetű családból származott, de főleg Velencében dolgozott – festői stílusán érezhető itáliai tanultsága. Szignatúrája a Szentháromságon a festmény hátoldalán, a párdarabon balra lent olvasható. A természettudományos vizsgálatokat követte a festmény tisztítása és feltárása. Az elváltozott lakkréteg jelentősen módosította a látványt, és a festett rétegeket is károsította – helyenként kipergett, kisebb festékszigetekkel együtt. A Szentháromság-képen Krisztus testén és az Atya szakállán látható világos foltok a festék anyagai között létrejövő kölcsönhatás vagy elváltozás eredményei. A táblák konzerválását a hiányok tömítése, akvarellal való aláfestése és az olaj-gyanta retus követte. A díszkeretek restaurálását Pap Rebeka harmadéves faszobrász restaurátor hallgató végezte.

Témavezető / *Supervisor*: Forrai Kornélia

Konzulensek / *Consultants*: MENRÁTH Péter DLA, TUZSON Eszter DLA, GALAMBOS Éva DLA,
Dr. TERDIK Szilveszter

The two paintings were bought in Perugia in 1894, under the directorship of Károly Pulszky. Both compositions were based on Jan Sadeler's engravings (Archangel Michael and the Holy Trinity, 1591, Nativity, 1599), which were made after paintings by Antonio Maria Vian and Hans von Aachen. The painter was probably born in Corfu, but worked mainly in Venice, his style shows marked Italian influence. His signature can be found on the back of the painting of the Trinity, and lower left part of the other panel. The preliminary investigations were followed by the removal of the varnish layer. The discoloured varnish dramatically altered the appearance of the painting and also caused damages, for the flaking varnish tore off small fragments of paint. On the Trinity white spots were revealed on the beard of the Father and on his Son's body, being the result of the alteration or interaction of the components of original paint. After the consolidation and the filling of the lacunae the aesthetical integration was executed with watercolour underpaint and oil-resin retouching. The conservation of the frame was carried out by Rebeka Pap, a third-year student of the Specialization in Wooden Sculpture Conservation.

RESTAURÁTOR-MŰVÉSZ SZAK, FASZOBRA SZ SPECIALIZÁCIÓ / ART RESTORATION PROGRAM, SPECIALIZATION IN WOOD SCULPTURE

KOLOZSVÁRI Gergely

Ismeretlen mester, 1500 körül: Szent Anna harmadmagával (Mettercia)
polikróm, aranyozott faszobor, 38,5×31,8×20,5 cm
Keresztény Múzeum, Esztergom, ltsz.: 56.856.

*Unknown master, ca. 1500: The Virgin Mary and the Infant Jesus with St. Anne (Mettercia)
polychromatic wooden sculpture with gilding, 38.5×31.8×20.5 cm
Christian Museum, Esztergom, inv. no: 56.856.*

A trónon ülő Szent Anna ölében tartja a gyermekként ábrázolt Máriát és a ruhátlan kis Jézust. A szobor az Ipolyi gyűjteménnyel került az esztergomi Keresztény Múzeum tulajdonába. A szobrot üregelés nélkül, cirbolyafenyő fából faragták ki. Az 1950-es években restaurálták a szobrot, amelyről nem maradt fenn dokumentáció. Jelen restaurálás során eltávolításra kerültek a javítások és a barokk-kori átfestés. A vegyszeres, valamint a mechanikus feltárást követően láthatóvá vált az eredeti gótikus festés. A korábbi restaurálás alkalmával készített „műfa” pótlások helyére hársfából készültek kiegészítések, amelyek a szobor két oldalán, a talapzat és a palást befejezéseként láthatók. A kis Jézus hiányzó bal karjához nem található pontos analógia, ezért ennek pótlásától eltekintettünk. Az esztétikai helyreállítás az eredeti felületek tömítéseinél akvarell retussal készült, míg a hársfából faragott kiegészítéseken – az aranyozás folytatásaként – aranyfüst beillesztésére került sor.

The artwork was originally in a niche in the Throne Hall of the Royal Castle of Buda. This part of the composition was at the bottom part of the niche, showing painted architectural elements and floral ornaments, with a "carved" rosette in the middle with two festoons hanging on its both sides. The festoons are supported by a projecting cornice, and a plate of marble is painted behind these motifs. On the left and right side vertical lines of the framing stripe close the composition. The painting was detached from the wall in several pieces. This intervention caused serious damage to the mural. The original surface was damaged by cracks, tenting, and flaking resulting in numerous lacunae. Strong discolouration affected the surface as well: signs of darkening and extensive overpainting were present. The transfer of the wall painting to the new support, the consolidation and filling was done following the procedure similar to that of the other fragments of this painting treated in the University in previous years. The integration of the losses was made with watercolour retouching.

Témavezető / Supervisor: BOROS Ildikó DLA

Konzulensek / Consultants: CZINEGE András, GALAMBOS Éva DLA

RESTAURÁTOR-MŰVÉSZ SZAK, SZILIKÁT SPECIALIZÁCIÓ / ART CONSERVATION-RESTORATION PROGRAM, SPECIALIZATION IN SILICEOUS OBJECTS

NAGYVÁRADI Nóra

Ólmozott üvegtablák, 20. század eleje
Szent Antal Temetőkápolna, Kapuvár
6 db üvegtablát tradicionális technikával festve, ólomsínbe foglalva
260×65,5 cm
Kapuvári Római Katolikus Egyházközség

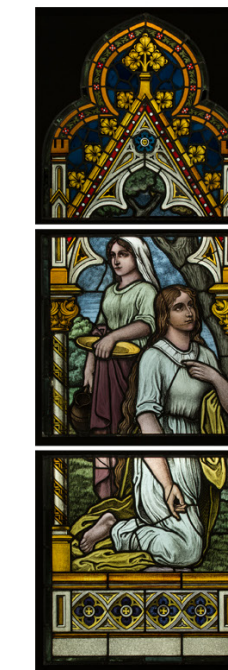
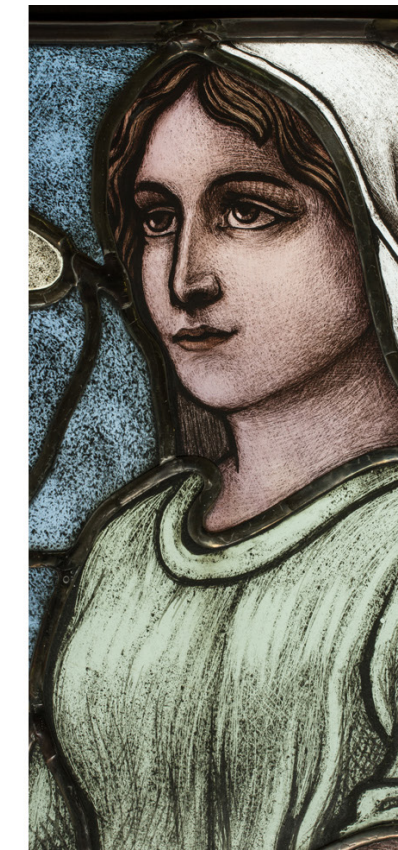
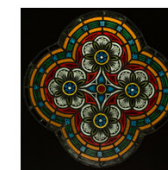
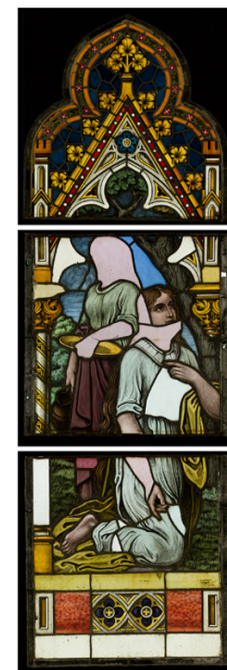
Stained glass window, early 20th century
Cemetery Chapel of St. Anthony, Kapuvár
6 glass panels painted using the traditional technique, leaded
260×65.5 cm
Roman Catholic Parish of Kapuvár

A második világháború során megsérült üvegtablákat korábban szerkezetileg megerősítették, a hiányos elemeket festetlen, színben eltérő üvegekkel pótolták. Védőüvegezés hiányában az üvegtablák mindkét oldalát erőteljes felületi szennyeződés borította. A környezeti hatások az ólomháló szerkezetének deformációját, a forrasztási pontok átszakadását okozták. A súlyterhelés újabb üvegelemek töréséhez vezetett. A kisebb méretű panelek konzerválása bontás nélkül történt, a nagyobb méretűek restaurálása a szerkezetileg meggyengült ólmozások eltávolítását igényelte. A felületi szennyeződéseket zsíralkohol-szulfát 2%-os vizes oldatával sikerült eltávolítani. A törött üvegek ragasztása epoxi típusú gyantával történt. A rekonstrukciós elemek analógiáját a kápolna ablakai szolgáltatták. A restaurált üvegelemek újraólmozását gittanyaggal történő hézagtömítés követte. Az alapanyag, a festék és az égetési körülmények kiválasztása a kiegészítések rekonstrukciós festéséhez az anyagvizsgálati eredmények és az eredeti technikák alapján végzett kísérletek után valósult meg.

Damaged during the Second World War, the window had been strengthened earlier on; also, missing lights had been replaced using unpainted glass and coloured glass that was unsuitable in terms of hue. In the absence of protective glazing, the panels had appreciable surface soiling on both sides. Environmental influences had caused the lead comes to deform and the soldering to split. The increased loading had triggered the breaking of more pieces of glass. In the case of the smaller panels, conservation was performed without dismantling; in that of the larger ones, though, it required the removal of weakened comes. Surface soiling was removed using a 2% solution of fatty alcohol sulphate in water. Cracked lights were glued using epoxy-type resin. Analogies for the elements reconstructed were given by the windows themselves. The re-leading of the conserved lights was followed by the sealing of gaps using putty. Selection of the materials, the paints, and the firing conditions for the painting executed on the reconstructed glass elements was made after experiments informed by investigations into the materials and techniques originally used.

Témavezető / Supervisor: CZIFRÁK László

Konzulensek / Consultants: TÓTH Erzsébet, FORIÁN SZABÓ Noémi, KOZMA Mihály

RESTAURÁTOR-MŰVÉSZ SZAK, FESTŐ SPECIALIZÁCIÓ / ART CONSERVATION-RESTORATION PROGRAM, SPECIALIZATION IN PAPER AND LEATHER

TÓTH Hajnalka

Kínai papíresernyő, 20. század eleje, Kína
bambusz vázra feszített, olajjal impregnált japánpapír, haj- és pamut-fonal fűzés
hosszúság: 72 cm, átmérő: 98,7 cm
Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány, Szeged, ltsz.: Cs.F.311.

Chinese oilpaper umbrella, early 20th century, China
japanese oilpaper stretched on a bamboo frame and stitched with hair and cotton yarn
length: 72 cm, diameter: 98.7 cm
Franciscan Province of Our Lady of Hungary, Szeged, inv. no.: Cs.F.311.

Az esernyő a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány 1929 és 1952 közötti kínai missziójának egy tárgyi emléke. A műtárgy felületét tung olajjal impregnálták, mely öregedése során merevvé és törékennyé tette a papírt, valamint foltokban ragadóssá vált. Ezért a használat során számos összetapadás, szakadás és hiány keletkezett a kupolán. A restaurálás célja a tárgy fizikai megerősítése és esztétikai képének helyreállítása volt. A felületbe ragadt szennyeződések, az összetapadásokat és a korábban alkalmazott szigetelőszalagos javításokat foltbenzin és aceton 2:1 arányú keverékével sikerült fellazítani és eltávolítani. Fontos feladat volt az áteső fényben is beilleszkedő javítás, kiegészítés módjának kikísérletezése. A szakadások rögzítése és alátámasztása barnára színezett, metil-cellulóz ragasztófilmmel ellátott japán fátýolpapírral történt, 55%-os páratartalmú térben. A kiegészítések tung olajjal átkent, színezett japánpapírból készültek, melyeken a nyomatok retusálása az ismétlődő mintázat alapján akvarellfestékkel történt. A sérült fűzés hiányainak helyére pamutcérna került, a rekonstrukció az eredeti készítés-technikai módszert követi.

This umbrella is a material relic of the Hungarian Franciscans' mission to China. This lasted between 1929 and 1952. The canopy had been impregnated with tung oil, which over time had caused the paper to become stiff, brittle, and sticky in places. As a result, use of the umbrella had produced numerous splits and holes on the canopy. The goal of the conservation was the physical strengthening of the artefact and its restoration aesthetically. The removal of soiling and stickiness on its surfaces, and of repairs made with insulating tape earlier on, was performed using a 2:1 mixture of mineral spirit and acetone. Conducting experiments to find ways of making repairs that would be suitable in transmitted light, too, constituted an important task. In 55% humidity, the splits were backed and made good using Japanese tissue paper dyed brown and supplied with methyl cellulose adhesive film. Replacement parts were made from dyed Japanese paper smeared with tung oil on which retouching was performed with aquarelle on the basis of remaining traces and the repeating pattern. The damaged and missing parts of the yarn were repaired using cotton thread, with reconstruction following the techniques used when the yarn was made.

Témavezető / Supervisor: OROSZ Katalin DLA

GRAFIKUSMŰVÉSZ SZAK, TERVEZŐGRAFIKA SPECIALIZÁCIÓ / GRAPHIC ARTS AND DESIGN PROGRAM, SPECIALIZATION IN GRAPHIC DESIGN

PJECZKA Edina

Felhőtérkép – Fényérzékeny tűzfalak / *Cloud Map – Light-sensitive Firewalls*
fotónegatívok ofszetlemezen / *negatives on offset plates*
605 x 750 mm, 400 x 370 mm

Közel 10 éve készítek felhőfotókat lakhelyeimről, élethelyzeteimből. Ennek az intervallumnak több mint a felét Budapesten töltöttem, így a felhők is megváltoztak, városi felhők lettek. Diplomamunkám egy akár a végtelenségig folytatható sorozat jelenleg nagy méretben elkészült képeit és a hozzájuk tartozó értelmező kézikönyvet tartalmazza. A koncepció lényege a házfalakon, repedésekben, vakolathullásokban felfedezett és kategorizált felhőképek, időjárási jelenségek dokumentálása, összepárosítva definíciójukkal és térképen jelölt észlelési helyükkel, melyek a maguk módján képezik le a természeti formákat.

I have been shooting cloud photos from different homes and situations I have been in for almost ten years. I spent more than half of this time in Budapest, during which the clouds have become urban clouds. My MA project consists of large sized photos of a series that could continue indefinitely, and their respective explanatory booklets. The idea is to document different categories of cloud images and other meteorological phenomena appearing on walls, plasters, cracks, assigning them to definitions, locations on the map, as a way of replication of natural forms.

GRAFIKUSMŰVÉSZ SZAK, TERVEZŐGRAFIKA SPECIALIZÁCIÓ /
GRAPHIC ARTS AND DESIGN PROGRAM,
SPECIALIZATION IN GRAPHIC DESIGN

GÁL Barbara

Kányádi Sándor – A kíváncsi Hold versillusztrációja

Illustrations for The Curious Moon by Sándor Kányádi

vegyes technika / *mixed media*

Diplomamunkámban Kányádi Sándor verséhez készítettem illusztrációkat. A vers a kíváncsi és telhetetlen égitest élménygazdag utazását mutatja be. A kíváncsi hold megtestesíti a mindannyiunkban bujkáló kisgyermeket, aki érdeklődve, tágra nyílt szemekkel mustrálja az őt körülvevő valóságot, s képviseli az elégedetlenkedő embert, aki sokszor számára ismeretlen helyre, pozícióba vágyódik. Munkám készítése folyamán az elszigetelt látványvilág foglalkoztatott, ennek nyomán jutottam el a kukucskáló dobozokhoz. Érdekelt, miképp hozható kapcsolatba az illusztráció és a dobozok zárt világa. Foglalkoztatott, miképp viszonyul a néző ehhez az intim helyzethez, s miképp értelmezi a rejtett, szerény látványvilágot. Klasszikus optikai játékok, primitív szerkezetek köszönnek vissza munkámban, mint a taumatrop, fenakisztoszkóp, kaleidoszkóp. Szeretném, ha a diplomamunkám interaktivitásával és játékos jellegével elnyelné a látogatót, akár rövid időre kiszakítaná a hétköznapi forgatagból.

For my final project, I made illustrations for a poem by Sándor Kányádi. The poem itself unfolds the adventurous journey of a curious and instiable celestial body, the Moon. The curious Moon embodies the child lurking inside all of us, someone who watches the surrounding world with their inquiring eyes wide open, therefore represents the malcontent grownup, yearning for unknown places and positions. Making these illustrations I was interested in an isolated visual world, that lead me to the idea of the peeping boxes. I wanted to see how the sealed universe of the boxes works with the illustrative function. How the viewer will relate to this intimate situation, how they interpret these humble, covert spectacles. Classic optical illusions, simple machines such as thaumatrope, phénakisticope or caleidoscope are revived in this work. I hope the visitor gets sucked in, or at least takes a break from the treadmill of everyday life by the playful nature of my project.

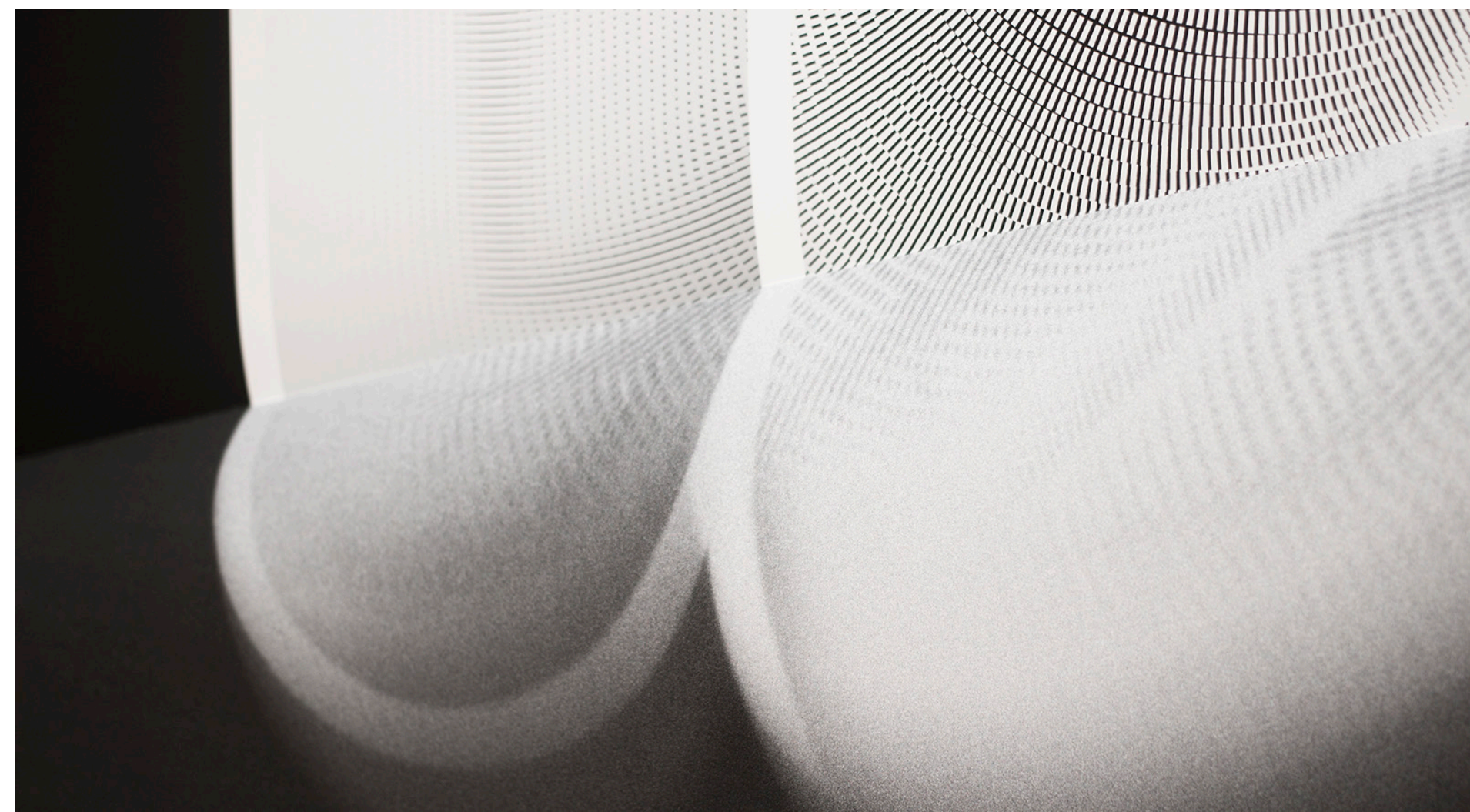
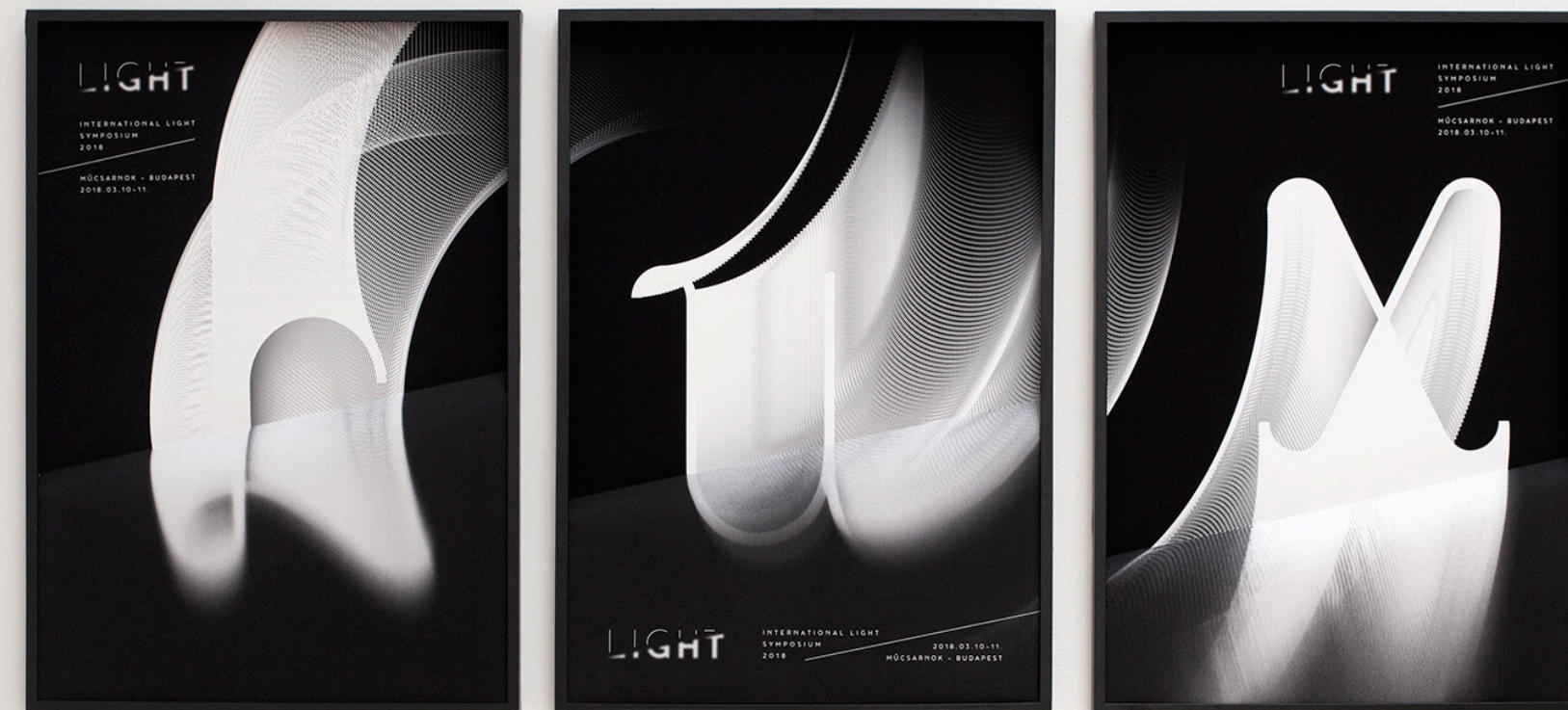
**GRAFIKUSMŰVÉSZ SZAK, TERVEZŐGRAFIKA SPECIALIZÁCIÓ /
GRAPHIC ARTS AND DESIGN PROGRAM,
SPECIALIZATION IN GRAPHIC DESIGN**

LABORC Zsófia

A Nemzetközi Fényszimpózium arculata / *Graphic Identity of International Light Symposium*
digitális print/ *digital print*
100 x 70 cm

Diplomamunkám témája a művészet és tudomány kapcsolatával foglalkozó esemény, a Nemzetközi Fényszimpózium arculata. 1993-ban, az egri Kepes Múzeum felavatását követően, Csáji Attila szervezésében létrejött esemény célja, hogy művészek, művészet-történészek, kutatómérnökök és tudósok osszák meg egymással a fényművészettel kapcsolatos kutatásaikat és eredményeiket. A fényművészet és a fényszimpóziumok értékeihez, invenciózusságához jól kapcsolható egy formabontóbb vizuális megjelenés. Korábbi kísérletező grafikai munkáim készítése által jutottam el egy egyedibb, fény-árnyék alapú tipográfiai megoldáshoz. A LUX szó felhasználásával alkottam grafikai "fénybetűket", melyek apró „foton” pöttyökből alakulnak ki. A betűk egy vonalon síkot váltanak, mint ahogy a fény egy új közegbe érve megváltozik. Ez adja az alapját az esemény vizuális arculatának.

My final project deals with the International Light Symposium's identity. It is an art and science event established by Attila Csáji in 1993, after the inauguration of the Kepes Museum in Eger. The event's goal is to bring together artists, art historians, engineers and scientists to share their light-art oriented researches and results with each other. A groundbreaking visual appearance fits the light symposiums' inventive spirituality. Following my former experimenting line of graphic artworks, I came to a unique light-shadow based typographic solution. I designed graphic "light-letters" of the word LUX, they are consisted of small photon dots. Like the alteration of light rays when hitting a different medium, my letters' graphic material is also changing when they are crossing that oblique, folded line.

GRAFIKUSMŰVÉSZ SZAK, KÉPGRAFIKA SPECIALIZÁCIÓ / GRAPHIC ARTS AND DESIGN PROGRAM, SPECIALIZATION IN GRAPHIC ART

GAÁL Kata

in.stabil / *un-stable*

vegyes technika / *mixed media*

272 x 335 cm

Fotó / *Photo*: Kiss Gábor Attila

Diplomamunkámnál a kiinduló pontot az az élmény adta, amikor egy szakmai beszélgetésen azzal a kérdéssel találtam szembe magam, hogy harminckét évesen szeretnék-e gyereket vagy inkább a karrieremre összpontosítanék. Kérdésfelvetéseimet mindig személyes élmények indítják, majd általában a miérteken gondolkozva jutok el az adott téma megjelenítéséig. Így kezdett el érdekelni, hogy vajon mik azok a szerepek, amiket elvárnak tőlünk, mik azok a sztereotípiák, amik egyből felmerülnek a nemeket érintő témáknál? A klasszikus nemi szerepek mennyire élnek még a köztudatban és milyen mélyen gyökereznek? Vajon jó-e, ha a felborult társadalmi szerepek miatt problémákkal küzdő fiatal férfiak egyre inkább talajvesztetté válnak, hátat fordítanak a társadalomnak és kissé elszigetelődnek? Jelezni szerettem volna, hogy a nők sem mentesek a társadalmi szerepváltozás hatásaitól: ők is válsággal küzdenek, csak más módon, hiszen máshol is helyezkednek el az új felállásban.

Érdekelt, hogy mi az a társadalmi hatások által generált instabil tendencia, ami korunk identitás- és nemi szerepváltozásait meghatározza. Művem tartalmi üzenete egy jelenségből fakad, de önmagában nem több egy kérdésfelvetésnél. Tudatosan nem zárom ki annak tényét, hogy a nézőben újabb és újabb kérdések merüljenek fel, mivel ez velem is így történt és történik a mai napig. Tehát nem szeretnék konkrét, egzakt választ vagy pontos értelmezési tartományt mankóként nyújtani. Pusztán szerettem volna felhívni a figyelmet egy adott helyzetre és arra reflektálni a személyes olvasatomon keresztül. Hiszek abban, hogy egy műalkotás létét az legitimálja, hogy tartalma mennyire releváns az adott korban. Ennek eldöntését pedig a nézőre bízom.

The starting point for my final project came from the experience when at a professional conversation I was asked the question whether I wanted children by the age of 32, or did I prefer to focus on my career. My own initial ideas are always triggered by personal experiences, and I get to their visualisation through thinking about the whys and wherefores. This is how I became concerned with the roles we are expected to play, and the stereotypes that instantly emerge when it comes to gender related issues. How much do the traditional gender roles still survive and how deeply are they rooted in our minds? Is it such good news that young men struggling with the falling apart of social roles themselves lose ground, turn away from society and get more and more isolated as we speak? I also wanted to express that women are not exempt from the effects of this change: they struggle with this crisis in a different way, as they stand a different position in the new situation.

The technical setup of this work of mine is not very different from those of the previous ones. I consciously aim for a multitude of visual signs; to me they provide a manifold of potential interpretation and space for further analysis of the given questions. The present one uses recycled drawing boards; however, by the multiplicity of the inner components of the illustrated phenomena, a larger size is justified, even called for. The needed area was thus pieced together of thirteen drawing boards. By putting most of the re-used fabric in new contexts, I was sort of re-manufacturing them. The original clothes, even though they can be seen as little reliefs making up a larger work of art, they become new dresses after all. They get transfigured, but, in the end, they are pieces of clothing again. The seemingly unstable feet – not just physically, but, as the title suggests, figuratively – support the main conceptual principles of the work. I was interested in the unstable tendencies generated by societal influences that define the changes in gender roles and identities in our day. The message of my work derives from a phenomenon, but in and of itself it is no more than a proposition. My intention is not to rule out the possibility of any new questions arising in the viewer, as that is what I have always been living to this day. I wish to avoid giving away any specific answer or domain of interpretation as a crutch for the mind. I only wanted to direct the attention to a given situation, and reflect it through my personal interpretation. I believe that the legitimacy of any work of art is provided by the relevance of its message to its time. That I leave to the viewer to decide.

GRAFIKUSMŰVÉSZ SZAK, KÉPGRAFIKA SPECIALIZÁCIÓ / GRAPHIC ARTS AND DESIGN PROGRAM, SPECIALIZATION IN GRAPHIC ART

MORAVSZKI Kata

BRUTE

ruhakollekció / clothing collection

Fotó / Photo: TARJÁN Gergely

Diplomamunkám egy 18 db-ból álló kooperációs ruhakollekció, ami a „BRUTE” címet viseli. A kollekció arra keresi a választ, hogyan érvényesíthető napjainkban a művészi grafika úgy, hogy a fő szempont a design és az emberekkel való kapcsolat megteremtése. Hogyan fog működni egy alapvetően papírhoz kapcsolható irány, ha egy másik médiumba ültetjük, amit több ember tud elérni, és ezért több emberhez szól? Hogyan válhat mindennapjaink részévé egy olyan ruhadarab, ami művészeti értéket hordoz és kapcsolatot teremt a viselőjével? A kollekció darabjai ezekre a kérdésekre reflektálnak az általam kialakított forma- és szimbólumrendszer alapján.

My final project is a cooperative clothing collection titled "BRUTE". The collection seeks the answer to one question, namely, how artistic graphics can be applied so as to bring about a design-to-person connection. How are paper-based concepts going to work when transferred to another medium with more outreach capacity, communicating with a larger number of people? How does a piece of clothing with artistic value that seeks personal relation with its wearer become part of our daily lives? The items of the collection respond to these questions based on the forms and symbology of my design.

GRAFIKUSMŰVÉSZ SZAK, KÉPGRAFIKA SPECIALIZÁCIÓ / GRAPHIC ARTS AND DESIGN PROGRAM, SPECIALIZATION IN GRAPHIC ART

POLLMANN Sára Zsófia

Arlene

vegyes technika, installáció / mixed media, installation

Az elkábított, védtelen áldozat, az ara, az infantilizált nő, Arlene elbutult, a néző és a (boncoló) orvos vizsgáló tekintetének kiszolgáltatott, tehetetlen hústömeg. Arlene az én Frankenstein szörnyem, egy új Éva, egy társ, egy tökéletesített hasonmás, egyfajta banális-ideális, visszataszító nőkép még tovább torzítása: egy Marilyn Monroe-szerű, romlott kinézetű, kissé lötytyedt szexbaba. Régóta érdekel az erősen befolyásolt nőiség képe, a lányoknak szóló fogyasztási cikkeken, főként a játékokon keresztül a rájuk irányuló „tömegnevelő” erők vizsgálata, tehát hogy milyen nőkké kell válniuk a társadalom szerint, amikor felnőnek. Az általam készített babákkal kapcsolatba helyezve az összes kedves, ártalmatlan gyerekjáték a szexuális fantáziának teret hagyó, ködös funkciókkal egészül ki. A katolikus templomok, oltárok megnyugtató rendje, a béke, szimmetria, csend, transzcendencia, a szülői autoritás kalitkaként óvja ezt a törékeny, perverzitását felvállaló, szándékos infantilizmust. A kék, a rózsaszín és a lila csillámló, mágikus szentháromsága uralkodik mindenenek felett. A világot iróniával vegyes csodálat itatja át, az ambivalens, kritikus felhang félig rejtve is marad a csipke és rózsaszín szívecskék mögött.

Arlene is an incapacitated victim, an infantilized woman, a vulnerable, lifeless bride on the dissecting table at the mercy of the doctor/surgeon? and the spectators. She's a helpless pile of female meat, unable to protect herself from any harm one might do to her. Arlene is my Bride of Frankenstein, a kind of double, a new Eve, a companion. She is a distorted version of the banal, idealized blond babe; Marilyn Monroe in a soggy, ridiculous/wretched? sex doll form. I've been interested in the ways all sorts of products – mainly toys – are marketed on/to young girls in order to manipulate their perception of a female ideal of both body and mind. The way society is trying to teach them to become „perfect women” in their adulthood. Accompanying/In the company of? my dolls all the cute, harmless girl toys displayed gain an ambiguous sexual function/context? that leaves room for the pervert side of one's imagination.

The peace, calm, symmetry and order of the reassuring Catholic churches and altars protect this deliberately infantile world as a cage of transcendence and parental authority. The magic, glittery Holy Trinity of the colors blue, pink and purple rules above all, while the wonderment mixed with irony and ambivalent criticism remain halfway hidden behind the lace and the pink hearts.

SZOBRÁSZMŰVÉSZ SZAK / SCULPTURE PROGRAM

BECSKEI Andor

Szövet / Fabric

hegesztett acél / welded steel

A diplomamunkám két plasztikából áll. A téglatest formájú szobrok szőttesként terülnek el a terem falán és padlóján. A térben a két sötét tónusú téglatest erős és határozott aurát teremthet. A befoglaló forma egyszerűségét a hegesztőpálcákkal borított vibráló tömeg oldja fel. A falra helyezett szobor lángpálcái függőleges irányúak, a fal síkját követik. A padlón elhelyezett darab pálcái vízszintesen terülnek el. Remélhetőleg erős vertikális és horizontális hangsúllyal jelennek meg. Számomra nincs különösebb jelentősége annak, hogy a szobrok megjelenése akár szőnyegre vagy függönyre emlékeztethet. Csupán a tér és a forma teljes harmóniája érdekel. A címadással nem áll szándékomban befolyásolni a nézőt, ezért a legegységelműbb formai asszociáció alapján neveztem el a diplomamunkámat. A plasztikákhoz felhasznált vaspálcák a lánghegesztéshez használatosak. Az ipari termékekből organikus szobrot szeretnék létrehozni. A pálcákat hegesztéssel rögzítem egymáshoz, mely nagyon hosszadalmas és monoton folyamat. Számomra mégis fontos a létrehozás folyamata, hiszen úgy gondolom, hogy kellő türelemmel és kitartással a monotonitás meditatív állapottá alakítható át. A hegesztéskor keletkező hő hatására a torzuló anyag magától formálja a szobrot. A gép által létrehozott formaváltozásokat nem tudom és nem is akarom befolyásolni. Igyekszem a terem fény adottságait is kihasználni. A falra helyezett rozsdás tónusú plasztika szövedékein átdereng a fal világos színe. Diplomamunkámmal szobrászi tevékenységem fontos állomásához érkeztem. A mű elkészítése komoly kihívást jelentett számomra, hiszen több szempontból is feszegetnem kellett a határait. A léptékváltással, a technikával, az installálással és saját korlátaimmal is meg kellett küzdenem. A szobor elkészítése próbára tette türelmemet és kitartásomat. Úgy gondolom, hogy ez az a méret, amit még képes vagyok egyedül kezelni.

My MA project consists of two sculptures. The two cuboid shapes spread on the wall and floor like tapestries. Two dark cuboids in the space has the ability to create a strong and characteristic aura. The simplicity of the overall shape is resolved by the vibrating mass covered in welding rods. The flame rods on the wall piece are vertical, along the plane of the wall. The rods on the floor piece are placed horizontally. Hopefully they come through with powerful vertical and horizontal emphases. Any possible resemblance of a curtain or a carpet holds no particular significance to me. I am only interested in the overall harmony of space and form. I did not intend to influence the viewer with the title, so I named my work after the most obvious association. The iron rods used here are the same ones used in oxy welding. I would like to make organic sculpture out of industrial products. To fix the rods together, I weld them, which is quite a monotonous and bothersome job. The process of making however, is important to me, as, in my view, with the due patience and endurance monotony can transform into a meditative state of mind. The heat produced during the welding process allows the deforming matter to shape the sculpture itself. I neither can nor wish to interfere with the machine-induced modifications in the shape. I try to make use of the room's natural lighting characteristics. The bright of the white wall glimmers through the rusty toned contexture of the piece hanging on the wall. With my MA project I reached a pivotal stage in my life as a sculptor. Its making challenged me, as I had to strain my limits in various ways. I had to struggle with the change in scale, the technique, and even my own constraints. The process also tested my patience and endurance. I think I made it the largest I could handle by myself.

SZOBRÁSZMŰVÉSZ SZAK / SCULPTURE PROGRAM

ECSEDI Zsolt

Átjáró / Passage

video

fotó / photo: 187 x 100 x 6,5 cm

objekt / object: 1,9 x 2 x 3 m

A kapum egy magam előtt felállított akadály, egy olyan áttörhetetlennek tűnő átjáró, amin nehezen vágjuk át magunkat. Az átjáró egy plintoszon áll, ami egy küszöböt szimbolizál. Erre a küszöbre hullik a kiolvasztott vasanyag egy része, a többi a térben oszlik szét. A tett elveszti jelentőségét azzal, hogy végbement, és ahogy előre haladunk új célokat keresünk, hogy azokat teljesítsük. A fotón nem egyszerűen egy körvonalat szeretnék láttatni, hanem egy formát létrehozni az anyag kisatírozásával. A horizontális gesztusaim utalnak a földi és fizikai akadályokra, a magasabb spirituális szintre vágyakozás helyett. A céloom egy komplex munka megalkotása volt, ahol minden csak utalás. A fénykapu nem létezik, mondhatni csak illúzió, mivel a néző csak egy fotón láthatja, ami egy képben való dokumentálása a folyamatnak. A kiolvasztott kapu nem szobor, hanem maradvék a leolvasztott akadályból. S a videó nem művész videó, hanem az élőben nem bemutatható plazmavágásnak, performansznak a rögzített mozgóképe. A munkák egymásra utalnak, egymásra hatnak, együtt működnek, együtt alkotnak egy egészet. Mindegyik egyenrangú.

My gate is an obstacle set by myself for myself, a seemingly impenetrable passage, which is, indeed, hard to dig through. The passage stands on a plinth, which symbolizes a threshold. Part of the melted iron spills on the threshold, the rest is dispersed in the space. The deed loses its significance by being done, and moving ahead in time the search for new goals to achieve continues. I do not wish to simply display some outlines on the photo, but rather create a shape by shading out the material. My horizontal gestures are a reference to mundane, physical obstacles instead of a yearning for a higher spritual plateau. My intention was to create a complex work where everything is only a reference. The light portal does not exist, it is an illusion, so to say, as the viewer can only see it on a photograph, which is a visual documentation of the process. The melted gate is not a sculpture, but residuals from the melted obstacle. The video is not a work of art either, but a footage of the plasma cutting, a performance that cannot be shown live. The works refer to each other, interact with each other, cooperate with each other, make up a unity together. They all are equally important.

SZOBRÁSZMŰVÉSZ SZAK / SCULPTURE PROGRAM

KOTORMÁN Ábel Csongor

Hérosz / Hero

PURhab / polyurethane foam

„A múltkor egy fotót láttam egy egyiptomi szoborról, és mondtam a Boros Miklós barátomnak, hogy ezt egy jó barátom készítette. Ő kérdezte, hogy – Tényleg, de jó, honnan ismered? Én mondtam, hogy régről ismerem őt... Én szerintem nincs is ilyen, hogy művészettörténet, hanem egy időben vagyunk. Nekem ezek az emberek, akik szobrot csináltak valaha, ezek a cimboráim, jó barátaim. Beszélgetni szoktam velük. Annyira, hogy én egynek gondolom magam Pheidiaszal..., meg az összes, mindenkivel.”

“I saw a photo of an Egyptian sculpture the other day, and I told my friend Miklós Boros that it was made by a friend of mine. Then he asked ‘Really? That’s cool, how do you know him?’ I said I knew him from way back in the days... And I really don’t think there is such a thing as history of art, we are all in one time. To me all those people that have ever made sculpture are brothers, friends. To the point that I think I am one with Phidias...and all everyone”

INTERMÉDIA-MŰVÉSZ SZAK / INTERMEDIA ART PROGRAM

MIKULÁN Dávid

Sanyiék / *Sanyi and his Friends*
film 20'

2011 márciusában a Boráros téren egy szokatlan dologra lettem figyelmes. Három gyerek a Petőfi híd korlátján mászott át éppen. Alattuk a nagy semmi, csövesek lakhelye, emberek sokasága hömpölygött. A róluk készült film nézői intenzíven átélhetik a gyermeki életfelfogást az általuk művelt csínytevésen és véleményalkotásokon keresztül. Betekintést nyerhetünk napjaiknak abba az intervallumába, amit a tanárok és szülők sem láttak.

In March 2011 on Boráros tér, Budapest, I noticed something peculiar. I saw three kids climbing over the handrail of Petőfi bridge. Beneath them the big void, billows of people, abode of the homeless. The viewers of the film about them will have an intense experience of a child's point of view through their escapades and way of thinking. An insight to the part of their days invisible to their parents and teachers.

INTERMÉDIA-MŰVÉSZ SZAK / INTERMEDIA ART PROGRAM

MIHÁLYI Barbara

Láthatatlan betegségem / *My Invisible Disease*
fotósorozat, fanzine / *photo series, fanzine*

Diplomamunkámon keresztül igyekszem feldolgozni betegségem hullámzó állapotait. Félelem a ráktól, a nőiesség elvesztésétől, a fájdalmak erősödésétől. Figyelmem a testemre összpontosul. Minden félelemből eredő kiborulást egy kép készítése követ, aminek segítségével száműzöm a rémisztő, lélekfacsaró gondolatokat, és a feladatra koncentrálok. A munka egy fotósorozatból és egy fanzine-ból áll, amiben leírom testem történetét, és azt, hogy hogyan találtam haza. Művészetterápia vastagbélgyulladásra.

Részlet a szövegből:

„Ez a betegség ijesztő, mert egy életre szól. Nem látható, csak én tudom, hogy történik. Én tudom, hogy fekália került az alsóneműmbe, én tudom, hogy ha valami zsírosat eszem, akkor fáj, és vérzik. Nagyon. A WC-n egyedül vagyok, ahogy minden este az ágyban is, amikor beadom magamnak a gyógyszerem. (...) Mások nem tudják hogyan kell erről beszélni. Nem mernek erről beszélni, és nem is akarnak. Nekem muszáj, ez a dolgom.”

In my final project I try to process the ups and downs of my disease. Fear of cancer, fear of losing my femininity, fear of pain. All my attention is focused on my body. All fearful moments followed by taking a photograph banishing the scary and soul destroying thoughts so that I can concentrate on the task. The work consists a photo series and a fanzine where I describe the story of my body and the discovery of how I found my way back home. Art therapy for Crohn's disease.

From the fanzine:

“This disease is scary because it is for a lifetime. It is not visible. I am the only one who knows it is happening. I am the one who knows there are feces in my underwear, who knows it hurts when I eat something heavy and knows when it bleeds. A lot. I am alone on the toilet, and every night in my bed when I have to take my medicine. (...) Others do not know how to talk about it. They do not dare to talk about it and they do not want to. I have to, this is my job.”

www.barbaramihalyi.com

KÉPZŐMŰVÉSZET-ELMÉLET SZAK – BA

/ ART THEORY AND CURATORIAL STUDIES BA PROGRAM

UNLIMITED FORMS – Interaktív VR kiállítás / Interactive VR exhibition

Kiállító művészek / Artists: BIRKÁS Mona, VARGA Gergő

Kurátorok / Curators: FINCZICZKI Katalin, MAJ Ajna, TURAI Kincső

Grafika / Graphic design: KOLONUSZ János

Megnyitja / Opened by: WESSELY Anna PhD

Témavezető / Supervisor: SZOBOSZLAI János PhD

Helyszín / Venue: InGame Esport Lounge and VR Arcade

Diplomaprojektünk a virtuális valóság képzőművészeti felhasználásának lehetőségével foglalkozik. A virtuális valóság a médiaművészet egy egészen új médiuma, aminek felhasználása a magyar művészeti gyakorlatban még új jelenségnek számít, azonban nemzetközi szinten az utóbbi néhány évben egyre több műalkotás jött létre, ami ezt az új technológiát használta fel. A projekt célja egy új, VR szemüveg segítségével megtekinthető műalkotás létrehozása, és az ehhez szükséges feltételek, a hardver és a szoftver megteremtése volt. A művészek a Shapelab elnevezésű szoftver fejlesztőivel együttműködve hoztak létre egy élményalapú, interaktív, VR szemüveg segítségével megtekinthető kortárs műalkotást, amely a virtuális valóság képzőművészeti felhasználásának lehetőségeit teszteli. A mű létrehozása közben a digitális és a manuális formalkotás összekapcsolódott, létrehozva egy számítógép által generált virtuális világot, ahol egyidejűleg csak egy néző lehet jelen. A mű egy utópikus virtuális térbe kalauzolja a nézőt, amelyben monumentális méretű, megalitikus objektumok között navigálva fedezheti fel a digitális teret. Fincziczki Katalin, Maj Ajna, Turai Kincső

The Honours Project examines the possibilities of virtual reality as an art medium. The project is based on a new art medium, the virtual reality. Although this technology have become expansively used in the past few years, and artistic use has also become popular in the international art scene, in Hungary it is still a new phenomenon. The aim of the project was to create a new contemporary VR artwork, which shows an example of virtual reality as an art medium. Within the confines of the project the artists, Mona Birkás and Gergő Varga worked together with the developers of the software entitled Shapelab, and created a new, interactive and experience-based contemporary VR artwork. The artwork shows a utopian digital world which the viewer can discover by navigating between monumental megalithic objects.

(Katalin Fincziczki, Ajna Maj, Kincső Turai)

KÉPZŐMŰVÉSZET-ELMÉLET SZAK – BA

/ ART THEORY AND CURATORIAL STUDIES BA PROGRAM

SENSATION

Kurátorok / Curators: HONTI Eszter, KÖVESDI Henriett, NEMES Nóra, NAGY Zsóka, TÓTH Bernadett, TÖRÖK Anita

Kiállító művészek / Artists: CSONKA Veronika, GUTEMA Dávid, KARÁCSONYI László, SZÉCSÉNYI-NAGY Lóránd, SZIRTES János, SZÖLLŐSI Géza

Grafika / Graphic design: KOLONUSZ János

Témavezető / Supervisor: RAGÓ Anett Phd

Helyszín / Venue: Horizont Galéria

Támogató / Sponsored by: Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központ

Az anxious object a képzőművészetben olyan szándékosan és tudatosan konstruált, feszültségteleli szituáció, melyben az idegesítő tárgy arra kérdez rá, hogy a vele kapcsolatba kerülő milyen mértékben érti azt, amit lát, illetve mennyiben fogadja el akként, amiként feltehetően látnia kellene az adott kontextusban? Egyszerre idéz elő dekódolási zavart és értelmezési kényszert. Felismerteti, hogy baj van a felismeréssel, hogy a bevált módszerek és gyakorlatok érvényüket veszthetik. Ez a kizökkentett állapot az ember meglévő orientációs sémáinak szempontjából veszélyt jelent. Egy alternatív reakciós stratégia keresése pedig minden esetben – legyen szó tapasztalatlan vagy hozzáértő nézőről – egyéni intellektuális kockázatvállalással jár.

Egy anxious object tematikájú kiállítás általános élvezettel járó létrehozása kizárólag a sajátos definícióalkotás kockázatának és az állandó szkepszis mellékhatásainak elevenségéből fakadhat. Nem érted? – Nem baj! Teremts tetszőleges szemkontaktust és reagálj úgy, ahogy szoktál!

Anxious objects in visual arts are deliberately constructed, tense situations in which the anxious (or annoying) object is asking the person contacting it, to what extent do they comprehend what they see, and in what way do they accept it as it is supposed to be seen in the given context. It brings about confusion in decoding and an urge for interpretation at the same time. It makes one recognise the problem of recognition, that the methods practices that once worked can lose their validity.

This out-of-joint condition can be dangerous to the viewer's orientation. Searching for personal reflection takes risks for both competent and inexperienced individuals. An exhibition investigating the theme of anxious object will be fueled by the risks of interpretation and the side effects of our constant skepticism. Don't you get it? No problem! Make any eye contact and react the way you usually do!

HORIZONT GALÉRIA

JÚNIUS 8. 19:00 /

Sensation /

KIÁLLÍTÓK /

Csonka Veronika /
Gutema Dávid /
Karácsonyi László /
Szécsényi-Nagy Lóránd /
Szirtes János /
Szöllősi Géza /

KURÁTOROK / KET BA3

Honti Eszter /
Kövesdi Henriett /
Nemes Nóra /
Nagy Zsóka /
Tóth Bernadett /
Török Anita /

TÉMAVEZETŐ /

Ragó Anett PhD /

KÉPZŐMŰVÉSZET-ELMÉLET SZAK – MA

/ ART THEORY AND CURATORIAL STUDIES MA PROGRAM

PICA PICA

Kurátorok / Curators: GALLAI Alíz, KÓKAI Zsófia, MOLNÁR Ráhel Anna és TÉGLÁSY Lili diplomaprojektje
Témavezető / Supervisor: NAGY Edina PhD

A Pica Pica (latinul: szarka) egy eseménysorozat és egy online felület létrehozásán keresztül kereste a képzőművészeti közeg eszköztárának új lehetőségeit. Meddig bővíthető ez az eszköztár? Képesek vagyunk-e a saját közegünkben begyakorolt stratégiáktól eltérő irányokban gondolkodni? Milyen társterületek módszereiből tanulhatunk?

A www.picapica.hu felületén és az eseményeken a projekt öt kiemelt téma mentén a nyilvános, kritikai vitakultúrát, a társadalmi felelősségvállalást, a művészeti finanszírozást és marketinget, és az online művészeti újságírást érintő, visszatérő problémákkal foglalkozott. A Pica Pica honlapján a koncepciók és dokumentációk mellett a társterületekről érkező felkért, vagy az eseményeinkbe bekapcsolódó szerzőink szöveges és vizuális anyagait tettük közzé, ezen kívül témafelvetéseinkhez kapcsolódó, más felületeken korábban megjelent tartalmakat osztottunk meg. A projekt egyes témáihoz kapcsolódó események a Szarka utca 7. szám alatt álló Der Punkt galériában és külső helyszíneken valósultak meg 2017. május 8. és június 9. között.

A Pica Pica-ra olyan kísérleti platformként tekintünk, amely a publikált szövegek, a magazin szerkesztésének nyitott módja és kurátori eszköztárak szintjén is új hozzáállásokat keres. A projekt nem törekszik a kérdések lezárására, sokkal inkább olyan rugalmas, kísérletező és gyakran szimbolikus formákat gyakorol, amelyek lehetséges irányokat mutathatnak a kiindulópontot képező kérdések megválaszolásához.

Pica pica (latin for magpie) project was seeking extended tools and potentials for the domain of visual arts through an online platform and a series of events. How far can this extension go? Are we capable of conceiving directions that are different from the strategies learned within our own environments? What other disciplines can give us methods to help us learn?

The project's online platform <http://www.picapica.hu/> and the events were about recurring problems of critical public debate, social responsibility, art funding, art marketing and online art journalism. Besides conceptions and documentations the website published texts and visual materials by contributors coming from related areas who got involved in our events. The events linked to different subject matters of the project took place at Der Punkt Art Gallery and various other venues between 8 May and 9 June 2017.

We regard Pica Pica as an experimental platform that seeks new attitudes on a textual, editorial and curatorial level. The project does not attempt to give definitive answers to its questions, but rather explore flexible, experimenting and often symbolic forms that may show possible new directions to answer the initial question.

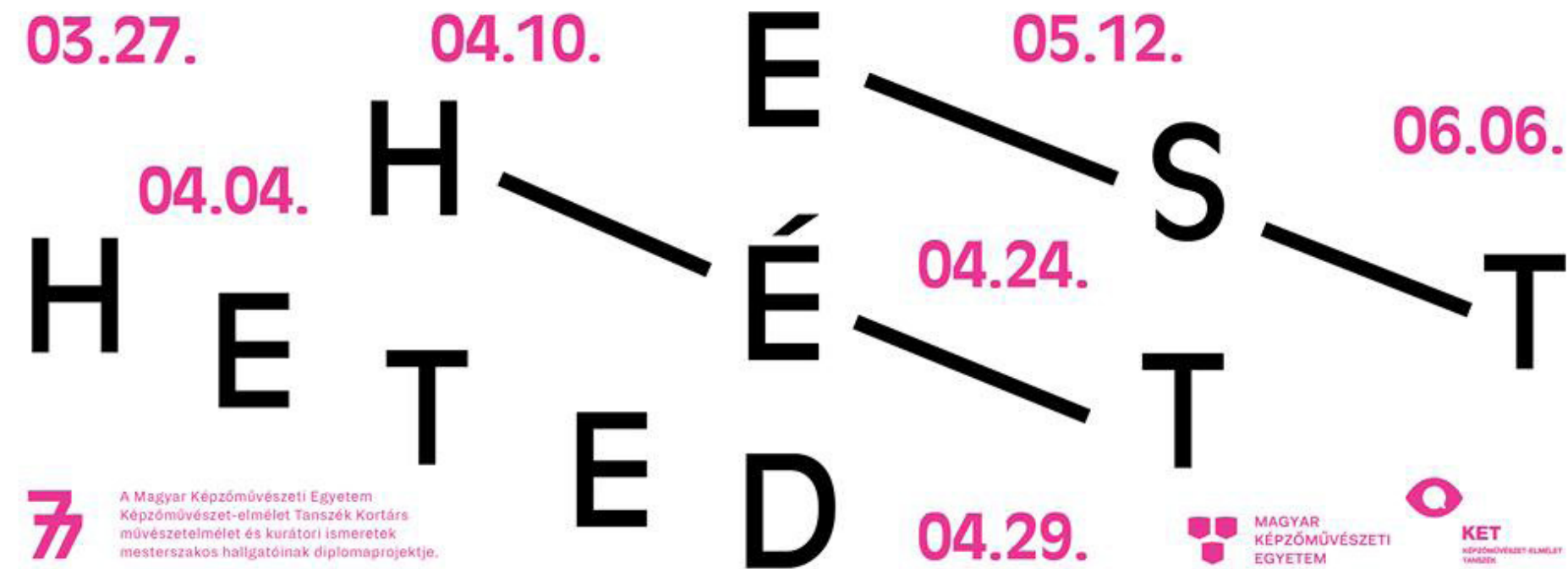

KÉPZŐMŰVÉSZET-ELMÉLET SZAK – MA / ART THEORY AND CURATORIAL STUDIES MA PROGRAM

HETEDHÉT EST / HETEDHÉT EVENING

Kurátorok / Curators: ÁCS Bálint, KOMLÓSI Dóra
Témavezető / Supervisor: MÉLYI József

A projekt kísérlet tett egy organikusan működő közösség-szervezői modell kidolgozására és átadására, egy élő, tradíciókon alapuló közösségi platform átültetésére a képzőművészeti közegbe. Kísérlet arra, hogy a táncház módszer mint eszköz segítségével, vajon ki lehet-e lépni a komfortzónából. Miként jöhet létre, létrejöhet-e két alapvetően eltérő, a kortárs képzőművészeti, illetve a népi kultúrával, hagyományőrzéssel foglalkozó közeg tagjaiból egy új, a kölcsönös tudásmegosztáson és kreatív tanulási folyamatokon alapuló, kísérleti közösség? Mi alapján szerveződik ez ma a gyakorlatban? Működhet-e egy teljesen „idegen” közeg számára egy valójában élő és aktív közösségi időtöltés? Képzőművészek, illetve művészhallgatók részvételével kerestük a lehetséges válaszokat. A népművészet nem öncélú, nem önmagáért való, hanem neveli, formálja a vele kapcsolatba lépőt. Képes-e formálni, inspirálni, hatni azokra, akik nem vele együtt nőttek fel, hanem felnőtt idegenként válnak beavatottakká? A kapcsolatteremtés lényege itt nem az információ átvittele, hanem inkább a két terület közötti párbeszéd megteremtése volt. A HetedHét estek során a projekt részvevőivel, valamint meghívott előadók, népzeneészek, művészek segítségével közösen tettünk kísérletet egy olyan közösségi forma megteremtésére, amely hagyományteremtő lehet a Képzőművészeti Egyetem hallgatói számára. A projekt teret adott a személyes történetek kibontására és a személyek közti kapcsolatok formálására, illetve az egyének és csoportok érzékenyítésére. Kinek mit jelent a fogalom, hordoz-e politikai töltetet, lehet-e identitásképző, vagy csupán a szórakozás egy formája?

How can people coming from the two fundamentally different areas of contemporary art and folk culture, be a new experimental community based on mutual knowledge sharing and creative learning processes? How is that organized today? Can this kind of live and active community pastime work for a totally out-landish/extraneous community? We sought the answers to our questions with the participation of artist students and artists. Folk art is not autotelic, it is not for itself, it also educates and shapes the people involved with it. Can folk art shape, inspire and influence those who were not raised around it, but met it as grown-ups? The point of contact here was not the transfer of information, but rather the creation of dialogue between the two areas.

In the HetedHét evening program the participants of the project and invited artists, folk musicians and folk artists jointly developed an experimental form of community that might create a new tradition for the students of the University of Fine Arts. It provides space for expanding personal narratives, interacting between people and sensitizing individuals and groups while the participants of the project had the opportunity to have a personal experience and share individual narratives. The question is what this concept means to those involved, and whether it has political, identity-forming capacities or is it just a form of entertainment.

Facebook: www.facebook.com/hetedhetest

hetedhetestprojekt.wordpress.com

hetedhetest@gmail.com

